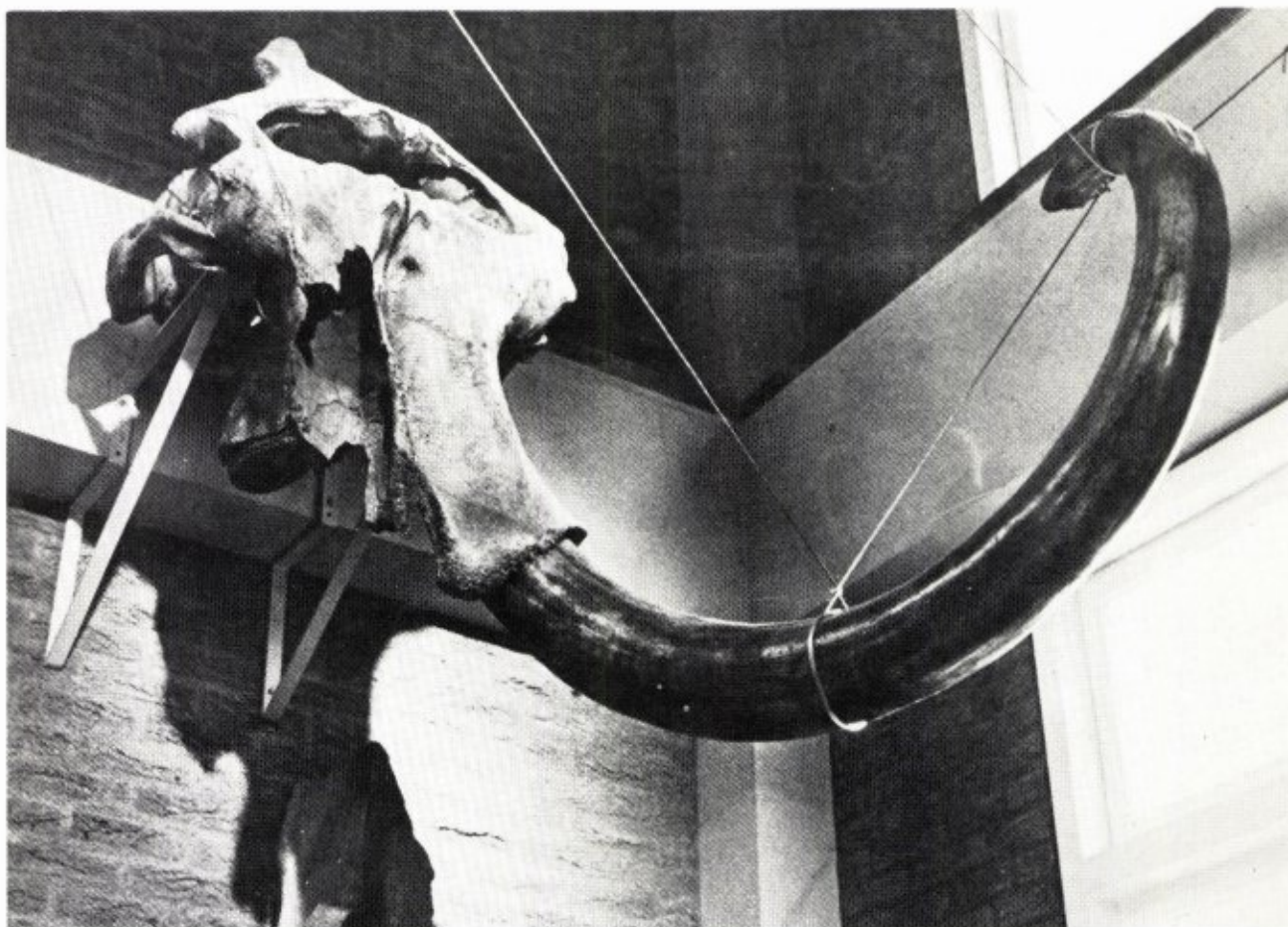

De Mammoetstoottand voor Museum gered

Al in de vroege steentijd moeten onze voorouders onder de indruk zijn geweest van de enorme afmetingen der stoottanden van de wolharige "*Mammuthus primigenius*". Hoewel dit reus-achtige dier al vele duizenden jaren is uitgestorven, spreekt het ook nu nog tot onze verbeelding.

Complete exemplaren heeft men in de loop der jaren uit het eeuwige ijs van Siberië en Alaska gehaald. Daarbij werden zelfs de nog maar gedeeltelijk verteerde resten van de laatste maaltijd in de maag teruggevonden.

In NW-Europa zijn de fossiele resten van de Mammoet vrij algemeen in de afzettingen van het Pleistoceen, waarbij vooral beenderen en kiezen gevonden worden. Deze worden gevangen

in de netten van vissers op de Noordzee (met name in de omgeving van de Bruine Bank), en opgebaggerd uit de vele grunderijen langs Maas en Rijn. Ook het Natuurhistorisch Museum Maastricht bezit een groot aantal van deze overblijfselen, waarvan een deel tentoongesteld is.

De tot ieders verbeelding sprekende stoottanden van de Mammoet worden echter maar zelden gevonden en zijn dan meestal ernstig beschadigd.

Gave stoottanden behoren tot de grote uitzonderingen en zijn zeer begeerenswaardige verzamel-objecten voor verzamelaars en musea. In 1962 werd een dergelijk pronkstuk opgebaggerd uit de Maas en kwam in het bezit van de Heer R.F.H. Glaser uit Maastricht,

die het in 1971 welwillend in bruikleen afstond aan het Natuurhistorisch Museum Maastricht. Daar vormt het sindsdien een van de belangrijkste blikvangers voor het publiek.

Dankzij de genereuze medewerking van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg, het Anjerfonds, de Koninklijke Nederlandse Academie van Wetenschappen en de Gemeente Maastricht is dit unieke exemplaar thans in eigendom verworven door het Natuurhistorisch Museum Maastricht. Het museum en het publiek zijn er deze instellingen uiteraard terecht dankbaar voor.

M.J.M. Bless,
Natuurhistorisch Museum Maastricht